ACN, 14/07/21

Un llibre demostra que els estiuejants de la Cerdanya de finals del segle XIX tenien arrels familiars a la comarca

Les persones amb patologies respiratòries o a la pell, atrets a aquesta part del Pirineu com una alternativa a Suïssa

ACN Puigcerdà .- L'escriptora puigcerdanenca Sandra Adam ha publicat en un llibre la recerca duta a terme durant sis anys sobre els inicis del turisme a la comarca, a la segona meitat del segle XIX. "Corre el mite que els estiuejants són gent de Barcelona que escullen la Cerdanya perquè sí i el que he aconseguit demostrar amb la recerca que he fet al llarg dels anys és que la majoria d'ells hi tenien una arrel", explica l'autora de l'obra 'L'estiueig a la Cerdanya. Urbanisme, cultura i lleure des del 1850', editada per Efadós. Fruit d'aquest treball també ha pogut constatar que hi havia un turisme sanitari a la comarca, sobretot de persones amb patologies respiratòries o a la pell, que veien aquesta part del Pirineu com una alternativa a anar a Suïssa.

Adam explica que molts dels visitants que va tenir Cerdanya als estius de finals del segle XIX són fills de la comarca que havien marxat a fora i decidien tornar-hi de vacances. A més, detalla que les seves estades van contribuir a la transformació urbanística de Puigcerdà i altres localitats de la comarca, que es van anar eixamplant. Tot plegat ho ha pogut constatar resseguint la premsa escrita de l'època i a través de fonts familiars, a més de documentació que es conserva en diversos arxius, com ara l'Arxiu Nacional de Catalunya o el de la comarca de la Cerdanya.

El llibre conté unes 280 fotografies on es poden veure quines opcions de lleure hi havia a l'època o algunes de les obres de comunicació que s'hi van dur a terme. En aquest sentit, l'autora explica que l'arribada per la Collada de Toses es feia amb bestiar i carruatges i era molt complicada: "Els testimonis diuen que arribaven plens de pols i amb un mal d'esquena del què trigaven tres dies a recuperar-se", comenta. A més, diu que els estiuejants arribaven per Sant Joan i s'estaven a la comarca fins al mes d'octubre. Tot i això, en diversos casos, el marit deixava l'esposa i els fills i continuava anant a treballar a Barcelona.

L'escriptora explica que les famílies residents solien llogar-los habitacions i que, posteriorment, els visitants optaven per comprar un terreny i construir-se una casa. A banda de l'època estival, també era freqüent que busquessin refugi a la comarca en períodes d'epidèmies. A més, els que venien amb l'objectiu de millorar la seva salut feien banys de sol, aigua o aire, tenint en compte que per

a la burgesia catalana era més fàcil anar al Pirineu que desplaçar-se fins a Suïssa, on, afegeix Adam, només uns pocs s'ho podien permetre.